

13⁰

Μελινοῦ μου,

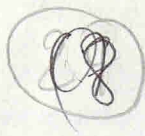
Είναι τόσο πολλές οι εντυπώσεις μου από το περασμένο Σαββατοκύριακο που θέλω να τις μοιραστῶ μαζί σου: Με μια ομάδα τῶν Ηνωμένων Ἐθνῶν πήγαμε μια τριήμερη εκδρομὴ στο Λανκαστερ της Πενσυλβανίας όπου βρίσκεται ἡ λεγομένη περιοχή τῶν Amish και τῶν Mennonites. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι θρησκευτικὲς ομάδες που εἶχαν ξεκινήσει ἀπο τοὺς μετανάστες ελβετογερμανοὺς που εἶχαν ἔρθει στην Ἀμερικὴ στα τέλη του 17ου αἰῶνα. Οἱ Amish εἶναι ὡς ἐπὶ τι πλείστον γεωργοὶ, ἔχουν φάρμες με ἀγελάδες και ἀλογα που τὰ χρησιμοποιοῦν για νὰ καλλιεργοῦν τὴν γῆ. Ἀρνοῦνται νὰ χρησιμοποιήσουν αυτοκίνητα ἢ τρακτορς και ἀρνοῦνται τὸν ηλεκτρισμὸ . Χρησιμοποιοῦν γκάζι και ξύλα για νὰ ζεσταίνονται και για τὰ ψυγεία και τὰ πλυντήρια τους. Γενικά τὰ σπίτια τους εἶναι πολὺ ἀπλά, ὡς και τὸ ντυσίμο τους. Φοροῦν ροῦχα χωρὶς κουμπία και φερμουάρ, τὰ στερεῶνουν με κοπιτσες ἢ με καρφιτσες. Ἀκομὴ και τὰ μωρὰ φοροῦν σκουρα ροῦχα χωρὶς σχέδια.

Οἱ Mennonites εἶναι πιο ἐκμοντερνισμένοι, ἔχουν σπίτια σαν τὰ δικά μας, με ρευμα και τηλεόραση κλπ ἀλλὰ εἶναι και αὐτοὶ ἀπλοὶ. Ἀπλάδῃ δὲν πινοῦν, δὲν καπνίζουν και τὰ ροῦχα τους εἶναι ἀπλά. Οἱ γυναῖκες φοροῦν ἓνα μικρὸ σκουφακι στα μαλλιά οταν βγαίνουν ἔξω.

Τὸ ζευγάρι που μας φιλοξένησε για τρεῖς μέρες, ἔχουν τὴν ηλικία της γιαγιάς και του παππού. Εἶναι πολὺ διατηρημένοι ἄνθρωποι, γεματοὶ ζωντανία και πολὺ καλοὶ. Ἰσακιστήκαν να μας περιποιηθοῦν. Μαζὶ μας ἦταν και ἓνας γάλλος που δούλεψε στα Ηνωμένα Ἐθνη τριάντα χρονία και ταξίδεψε σε ὅλο τὸν κόσμὸ . Ξέρει ἀπίθανες ιστορίες και του ἀρέσει να τις διηγείται. Ἐστὶ δὲν πληξάμε καθόλου.

Τὸ προγράμμα εἶχε επισκέψεις σε φάρμες και σπίτια τῶν Amish, οἱ ὁποιοὶ πρέπει να ξέρεις δὲν δέχονται στο σπίτι τους ξένους, οὔτε ἀφηνοῦν να τους φωτογραφίζουν. Ἐμεῖς ἐπειδὴ πήγαμε με γνωστούς τους τῆς περιοχῆς μας δέχτηκαν και μας ἔδειξαν και τὰ σπίτια τους. Εἶχαμε τὴν εντύπωση ὅτι ὁ χρόνος σταματῆσε πριν ἑκατὸ περίπου χρονία. Για νὰ φωτίζουν τὰ σπίτια τους χρησιμοποιοῦν λουῆ και λαμπες. Κάνουν πολλὰ παιδία, ἡ κάθε οικογένεια ἔχει 10, 15 και 20 παιδία. Τα μεγαλύτερα δουλεύουν στη φάρμα και τὰ μικροτέρα προσέχουν τὰ πιο μικρὰ και βοηθοῦν τὴν μητέρα. Ὁ καθένας ἔχει τὴν εὐθύνη του μέσα στο σπίτι. Τα παιδία δὲν πηγαίνουν σε δημοσια σχολεῖα ἀλλὰ σε δικά τους σχολεῖα όπου οἱ δάσκαλοι εἶναι Amish. Τὸ σχολεῖο τελειώνει στα 13 χρονία ὁποτε τὸ παιδί εἶναι ετοίμο, ἀν εἶναι ἀγορὶ να παεῖ στη φάρμα και ἀν εἶναι κοριτσὶ να βοηθᾷ στο σπίτι και να ἀρχίσει να ετοιμάζεται για τὸν γάμο. Οἱ γυναῖκες φροντίζουν τὸ σπίτι, μαγειρεύουν, πλυνοῦν και ραβοῦν οἱ ἴδιες τὰ ροῦχα τους. ἀν στην οικογένεια δὲν ὑπαρχοῦν ἀγορῖα, τότε τὰ κοριτσῖα ἀναλαμβάνουν και δουλειες στη φάρμα.

Στους δρομοὺς βλέπεις ἀμάξια και ἀμαξες με ἀλογα να τὰ ὀδηγοῦν ἀντρες ἢ γυναῖκες . Οἱ ἀντρες ἔχουν γενειάδες μακριές ἀλλὰ οχι μουστάκια, και φοροῦν ψάθινα καπέλα. Τῶρα τὸ καλοκαίρι και

μαυρα καπέλα το χειμώνα. Φορούν μαυρα ή σκουρα ρουχα, ραμμενα απο τις γυναικες τους. Οι γυναικες εχουν μακριά μαλια με χωρίστρα στη μέση και κότσο (ακομη και τα κοριτσάκια εχουν κοτσους) και φορουν καπελακια ή σκουφάκια, μαυρες κάλτσες και σκουρα μακρια φουστάνια και ποδιές.

Ειναι άνθρωποι ντροπαλοι γιατι δέν βλέπουν πολύ ξένο κόσμο. Τα κορίτσια δέν επιτρέπεται να πηγαινουν στα μαγαζιά. Περνουν την ημέρα τους βοηθώντας την μητέρα στις δουλειες και την Κυριακή μαζευονται σε ένα σπιτι οπου γίνεται η λειτουργία. Δεν εχουν ουτε εκκλησίες. Οι παπαδες τους ειναι ντυμένοι ακριβώς οπως οι άλλοι άντρες. Στην λειτουργια τους ψάλλουν γερμανικους υμνους. Και μεταξυ τους μιλουν διάλεκτο γερμανική αλλα ολοι ξέρουν και αγγλικά.

Μερικες ομάδες εχουν και εκκλησίες, που ομως δέν εχουν τιποτα το κοινο με τις δικές μας εκκλησίες, και γενκα με τις εκκλησίες που ξέρουμε. Η εκκλησία που ειδαμε ηταν ένα απλο δωμάτιο χωρίς εικονες ή σταυρους, με παγκους στη σειρά. Στο κέντρο ειχε ένα τραπέζι οπου έβαλαν τα βιβλια που διαβαζαν. Οι υμνοι τους ειναι απλοι γερμανικοι υμνοι, χωρίς οργανο. Όταν άρχισαν να ψάλλουν μας θυμισε λιγο την δική μας λειτουργία. Αντιθετα οι Μεννονιτες ψάλλουν στα αγγλικά υμνους γραμένους τον 18ο και 19ο αιώνα, που τους συνοδευουν με οργανο.

Η Μιριαμ και ο Λούντ, οι φιλοι που μας φιλοξένησαν, ειναι πολυ γλυκεις άνθρωποι. Πρίν απο το πρωγευμα το γευμα και το δειπνο έκαναν την προσευχη, συνήθως η Μιριαμ, και αναφέρονταν στην μερα μας, ευχαριστουσε τον θεό που έστειλε αυτους τους καλους ανθρωπους (δηλαδη εμάς) στο σπιτι τους και που έστειλε το ωραιο φαγητο για να φάμε. Το σπιτι τους ειναι ένα ωραιο παλιο βικτωριανο σπιτι, γεμάτο μικροαντικειμενα και γυαλικά που τα βλέπεις παντου, ακομη και στα παράθυρα. Η Μιριαμ λειι οτι αξιοποιησε τα παράθυρα κάνοντας τα βιτρινες γιατι το σπιτι ειναι γεμάτο παράθυρα. Ο κηπος τους οπως και ολοι οι κηποι στην Πενσυλβανια, ειναι πεντακάθαροι και περιποιημενοι, με φρεσκοκουρεμένο γρασιδι. Ακομη και στις φαρμες οι κηποι νομιζεις οτι ειναι χαλια, τοσο καθαροι και το γρασιδι περιποιημένο.

Η Μιριαμ μου εξήγησε οτι ο πατέρας της ηταν Amish αλλα εφυγε απο την κοινοτητα τους όταν έγινε 21 χρονων γιατι δέν μπορουσε να αντέξει την αυστηροτητα. Οι Amish τον απεβαλαν απο την εκκλησία τους και εκεινος παντρευτηκε την μητέρα της που ηταν Μεννονιτε. Μου εξήγησε ακομη οτι η ίδια έχει ανεξαρτητη γνωση και πολλα πραγματα δέν τα δέχεται. Εκεινο που μας έκανε τρομερη εντυπωση ειναι οταν μας ειπαν: "Ελατε να σας δειξουμε την πετρα μας, στο κοιμητήριο." Μα οδηγησαν στο μικρο νεκροταφειο δίπλα απο την εκκλησία και μας έδειξαν μια ταφοπετρα με τα ονοματα τους και την ημερομηνια γέννησης.

"το καναμε για να ειναι ευκολο για τον ένα απο μας που θα μινει τελευταιος, μου ειπε. Και για να ειναι ευκολο στον γιο μας σε περιπτωση που θα πεθανουμε κι οι δυο μαζί. Τον θάνατο δέν τον φοβουμαστε, ειμαστε έτοιμοι για αυτον. Οπως βλέπετε, κατέληξε χαμογελώντας η Μιριαμ, η δική μας η πετρα ειναι ροζ ενω οι άλλες ειναι μάυρες και γκριζες."**